

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności i odstąpienie od stosowania pkt 4.1.8 planu strategicznego Hiszpanii dla WPR na lata 2023–2027 zatwierdzonego decyzją wykonawczą Komisji z dnia 31 sierpnia 2022 r. zatwierdzającą wspomniany plan strategiczny Hiszpanii dla WPR na lata 2023–2027 w odniesieniu do unijnego wsparcia finansowanego z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, w którym to punkcie wprowadzono pułap w wysokości 200 000 EUR dla podstawowego wsparcia dochodów, jakie ma otrzymać każdy rolnik (zwanego dalej „środkiem”).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 17 rozporządzenia (UE) 2021/2115 ⁽¹⁾ ustanawiającego przepisy dotyczące wsparcia krajowych planów strategicznych WPR oraz uchylającego rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że w rozporządzeniu (UE) 2021/2115 umożliwiono państwom członkowskim określenie, które interwencje spośród określonych w rozdziałach II, III i IV tytułu II najlepiej odpowiadają konkretnym potrzebom i w jaki sposób je formułować. Zaskarżona decyzja obejmuje jednakże interwencję odmienną od przewidzianych we wspomnianym artykule, co jest równoznaczne z przekroczeniem przez Komisję uprawnień przyznanych jej w rozporządzeniu (UE) 2021/2115.
2. Zarzut drugi dotyczący całkowitego braku analizy i oceny skutków niekrytycznego pułapu wynoszącego 200 000 EUR dla podstawowego wsparcia dochodów WPR.
 - Skarżąca podnosi w tym względzie, że nie dokonano żadnej oceny wpływu tego środka w trakcie procedury przyjęcia zaskarżonej decyzji ani na hiszpańskim szczeblu krajowym, ani na szczeblu europejskim. Gdyby dokonano chociaż wstępnego przeglądu, wykazano by, że środek jest niezgodny z celami WPR wskazanymi w art. 5 i 6 rozporządzenia (UE) 2021/2115.
3. Zarzut trzeci, dotyczący zakłócenia na jednolitym rynku i zakłócenia konkurencji na niekorzyść hiszpańskich rolników.
 - Skarżący podnosi w tym względzie, że zaskarżona decyzja prowadzi do poważnego i nieuzasadnionego zakłócenia na rynku wewnętrznym, a także rozdrobnienia WPR w jednym z jej kluczowych mechanizmów. Środek ten stawia bowiem hiszpańskich rolników w gorszej sytuacji niż ich europejskich odpowiedników.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
 - Skarżący twierdzi w tym względzie, że środek narusza zasadę proporcjonalności w zakresie, w jakim nie jest odpowiedni ani konieczny do osiągnięcia zamierzonego celu oraz stanowi nadmierne i nieuzasadnione poświęcenie dla właścicieli gospodarstw i ich pracowników, którego nie równoważy potrzeba wynikająca z nadrzędnego interesu publicznego

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013 (Dz.U. 2021, L 435, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2022 r. – Thunus i.in./EBI

(Sprawa T-799/22)

(2023/C 71/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vincent Thunus (Contern, Luksemburg) i 8 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna, w tym zawarty w niej zarzut niezgodności z prawem;

w konsekwencji:

— stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w rozliczeniach wynagrodzenia skarżących z lutego 2022 r. (w stosunku do 9 skarżących) lub z kwietnia 2022 r. (w stosunku do 1 skarżącego), ujawniającej po raz pierwszy wykonanie decyzji Rady Dyrektorów z dnia 15 grudnia 2021 r. określającej zwiększenie wynagrodzenia na 2022 r. i decyzji Komitetu Wykonawczego z dnia 25 stycznia 2022 r. o przeznaczeniu tego budżetu wynagrodzeń od dnia 1 stycznia 2022 r., a w rezultacie stwierdzenie nieważności podobnych decyzji zawartych w kolejnych rozliczeniach wynagrodzenia;

— w związku z tym zasądzenie od strony pozwanej:

— odszkodowania za szkody materialne w zakresie (i) zaległego wynagrodzenia odpowiadającego zastosowaniu rocznej waloryzacji za 2022 r., dla pracowników podlegających SR I, czyli podwyżki o 4,5 % za okres od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.; (ii) wynagrodzenia odpowiadającego skutkom zastosowania rocznej waloryzacji w wysokości 0,9 % dla pracowników podlegających SR I, za 2022 r. w odniesieniu do wynagrodzeń wypłacanych począwszy od stycznia 2022 r.; (iii) odsetek za zwłokę od należnego zaległego wynagrodzenia do czasu całkowitej spłaty należnych kwot, przy zastosowaniu stopy procentowej za zwłokę obliczonej na podstawie mającej zastosowanie w danym okresie stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowych, powiększonej o trzy punkty;

— obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżący podnoszą odpowiednio jeden zarzut w odniesieniu do decyzji Rady Dyrektorów z dnia 18 lipca 2017 r., z jednej strony i w odniesieniu do decyzji Rady Dyrektorów z dnia 15 grudnia 2021 r. i Komitetu Wykonawczego z dnia 25 stycznia 2022 r., z drugiej strony.

W odniesieniu do decyzji Rady Dyrektorów z dnia 18 lipca 2017 r.:

Naruszenia art. 20 i załącznika I regulaminu pracowniczego I (zwanego dalej: „SR I”) i naruszenia uzasadnionych oczekiwań oraz praw nabytych

W odniesieniu do decyzji Rady Dyrektorów z 15 grudnia 2021 r. i decyzji Komitetu Wykonawczego z 25 stycznia 2022 r.:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 20 i załącznika I do SR I.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia gwarancji proceduralnych określonych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa Kolegium do konsultacji i negocjacji.

W odniesieniu do roszczenia o odszkodowanie skarżący żądają wypłaty różnicy w należnym wynagrodzeniu od dnia 1 stycznia 2022 r. (w tym wpływu tego wzrostu na zyski finansowe) wraz z odsetkami za zwłokę.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2022 r. – ACE/Rada

(Sprawa T-828/22)

(2023/C 71/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ACE-Avocats, ensemble (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.-P. Hordies)